

Kinszki Imréné

Hát ez anyukám, már férjes asszony korában. Pontosan nem tudom, de a kalapból következtethetően biztosan -, húszas évek vége, harmincas évek eleje lehet. Ez a bilikalap akkor nagyon jellegzetes volt. Ő legtöbbször drindli-ruhában járt.

Ez olyan ruha, amilyenbe az osztrákok járnak. Ez azt jelenti, hogy ilyen puffos ujj, középen vagy gombos vagy ilyen összehúzott, és egy ilyen bő szoknya kis virágos vagy kockás anyagból, kis köténykével. Anyukám kötényt nem hordott, de ezeket szerette, ezt könnyű volt kezelni, könnyen lehetett mosni-vasalni. Abszolút nem érdekelte az öltözködés valami oknál fogva. Anyukámnak az volt az elegancia, hogy egy kis pikégallér volt rátéve egy egyszerű ruhájára. Ő aztán nem csináltatott magának semmilyenkor, semmilyen ruhát. Ő nem ment apukámmal soha a Centrál Kávéházba, se máshova, hát hova is öltözött volna. Nem is akart menni, ott volt a két gyerek, a

háztartás. Ezt olyan természetesnek találta. Boldog volt, hogy van egy gyönyörű szép lakása szép holmikkal, egy művelt férje, dehogyan volt boldogtalan. Mindig énekelt, jókedvű volt.